

רות ג

רשי

הבואי ריקם אל-המותר: יי והאמר שבי בתי
עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקם
האיש בראשיתך הדבר היום:
ד * ובעו עליה השער וישב שם והנה הגאל
עבר אשר דבר-בעו ויאמר סורה שבה-פה
פלי אלמי ויסר וישב: ב ויקח עשרה אנשים
מוקני העיר ויאמר שבו-פה וישבו: ג ויאמר
לגאל חלקת השדה אשר ראיתיני לא-ימכר
מכרה נעמי השבה משדה מואב: ד ואני אמרתי
אנלה אותך לאמר קנה נגד הישבים ונגד וקני
עמי אשתגאל גאל ואם לא יגאל הידך לי ואדע
ק' כי אין

תורה תמימה

(יה) כי לא ישקם גו'. כמי מעבא, לפי שהצדיקים הן שלהם הן ולא שלהם לאו (מ"ו).
ד (א) פלני אלמי, א"ר שמואל בר נחמני (למה נקרא שמו פלני אלמיני), לפי כאלו
היה טרברי תורה, אבר, דראשונים לא מרו אלא על ידי שנגלו אורחיה
ואני הולך לנשאה, ולא היה יודע שכבר נחמשה הלכה כואבי ולא מואבית (מ"ד טוק ח').
(ב) ויקח עשרה אנשים, ו'לטה עשרה, רב נחמן אר, מבאן לברית חתנים בעשרה, ה'
אבדו אר, כדי לדרוש ולפרסמי מלחא דעמינא ולא עמינא מואבי ולא
מואבית (בבבא נ' ב').
מוקני העיר. א"ר פינחס, מבאן לבית דין שהיו מבני וקנים בבתי משתאות שלהם (מ"ו).
שבו מה וישבו. א"ר אלכסנדר, מבאן שאין רשות לקמן לישב עד שהיו לו וגדול
(ד) ואם לא יגאל. מרו ואם לא יגאל — ואם לא הגאל מבכו ליה, אלא לבית דין אבר
רשות (מ"ו).
כי (א) ואם לא יגאל. וארעה קיי, אבר ליה, שלא האמר יש לי אשה ויש לי בנים דריני
דגידה לי וארע.

(א) מנינו למחלן ולחון שמו על שנה-ל כים מואבית
כמואל כב"ל ז"ל ונח"ל לפי פירוש א'.
(ב) כמואל ז"ל פירוש ב' פסוק י"א. (ג) כמואל
אוח דמאן דמ"ל לפרומו מואב לא ינחא לי בזה
ו דלחלית ברכת הניס עסא בן משוס דמ"ב (י')
וקנים דוקא, ומשמע דלשעס פירוס בעין וקנים
דוקא, ואמ"ל דנשלה מניס פירוס בעשרה סוס
ז"ל דמלי סוס מניס ליקר לפרסם דין מחודש סל
כמוע עד סו, וסא דין מואבי ולא מואבית וסא
נח"ל וקנים (המניס) ב"סמית א"ו. אך ז"ע דעמ
מ"ל שנקח העשרה אבנים לברכת חתנים ז"ל לסי'
דוקא וקנים, ולכן נראה, דמ"ד או ס"ל דקרא
לקנים בבני שיבי לא הסהסם וקנים, וממ"ל נמ"ל
א"ר פינחס מואב ליה סאמית וקנים וכו', ולכן
הס ליקר וקנים, ונשיך דברנ מליך לפרסמי
הניס

רשי

רות ד

ד

והלחך לגאל ואנכי אתריך ויאמר אנכי אנאל:
ה ויאמר בעו ביום-קנותך השדה מיד נעמי
ומאת רות המואבית אשת-המת קנתי קני קיי
להקים שם-המת על-נחלתו: ו ויאמר הגאל לא
אוכל לגאול-י יתירה לי פנא-שחית את-נחלתי
גאול-ך אתה את-גאולתי כי לא-אוכף לגאול:
ו ואת לפנים בישראל על-הנאקה ועל-החמורה
לקים ביד-ך שרף איש נעלו ונתן לרעהו ואת
החמורה בישראל: ח ויאמר הגאל רבעו קנה
ך וישלח נעמי: ט ויאמר בעו לוקנים וכל-העם
עדים אתם היום כי קנתי את-כל-אשר
לא-ימכר ואת כל-אשר בכליו ומהלח מיד
נעמי: י וגם את-רות המואבית אשת מחלון
בישראל. משפט העדות:

תורה תמימה

כונסה לרוך ביתי על טעם שלא אוקף לה', כיון ששבע תגואל כך, אבר, ודאי
דאולת רות (מ"ו).
(ח) אשת הנת קנית. קנתי כתיב, [גיבא ברוח"ק ששירי הוא לקוחה] (שם).
(ו) על הגאלה ועל החמורה. נאולה זו בכירה, כמש"ל (פ' בחקתי) לא יגאל, חמורה —
ו חליפון — כמש"ל (שם) לא יחליפנו ולא יסור אורח (ב"ס מ"ו א').
שלק איש נעלו. מלמד שאין קנין אלא בכלי (שם שם).
שלק איש נעלו. נעלו של סי — של בועז, שכן דרך הלוקח להיות נותן ערבון (מ"ו).
ונתן לרעהו. אבר רב משרשיא, האי סודרא כיון דתפס ביה שלש על שלש אצבעות
קנינן ביה ונתן לרעהו, דכמאן דפסיק דמי וקניא (ב"ס י' א').
ונתן לרעהו. מי נתן לטי — בועז נתן לגאול (שם מ"ו א').

הקנים קנין זה מלך הקרקע או המסמלנין שמכרת
סגול, יען דהשנים הללו ט ולא כב"ד. (י) חייס
וארעה מלחון וידע ארס גו', ואיס לא ידעה, וסוס
רמו לו כי אם יסאח: וסאח לא יסאח ולא לשפוח.
(י) וסלי שחלך ממי, כלומר גודל לא אוכל
לקחסה, ואם אגאל אלא רק את הסל, וסוס
שמו או סני, ולכן אמר לו, כים קנותך
אם הסדע דע כי נס אסח סמח קנים.
(ס) ז"ל נאולה זו מנירה שומר לו מכיס נגמרה
בדמים ולא קיבל משהו, וכאם סס לקנים דבר
מכירת ע"י קנין, ועל הסמורה ו חליפון שמחלף
חזקן זה חסון סגמרו. (י) ולא כמירוח ואסחן אסיעו
אם אין סלס סוס מרופט ז"ל קונים וכלכ סלס סלס
מאסורי סלס. (מ"ו) חייס סק דרך הקנינים
ססוקס חסון לסוכר סרטק לכן נס בחליפין אומר
מל